

Омаен шепот

Стихотворение

Ивелин Костадинов Иванов, Езикова гимназия „Васил Карагьозов“, Ямбол

Полянка в цветовете на дъга
люлее с обич дивите цветя,
те тихичко шептят: „Ела, ела...“
И омагьосан от уханията диви,
долавям гласовете им звънливи...
В миг откривам колко са красиви,
и мисля си: „Дано да са щастливи...“
Присядам до омайничето диво,
то мигом ме поглежда прозорливо,
сякаш казва ми, че не е щастливо...
Докато нежността си ми показва
историята своя ми разказва:

„Човече,
тук дойдох за кратко време,
ала в сърцето ми тъгата дреме...
Ние, дивите цветя, самотни сме
в поляните на майката земя...
Копнеем за човешката любов,
ала увяхва глухо този зов...
Полята са уютният ни дом,
под слънцето откриваме подслон...
Растем свенливи и красиви,
защото сме свободни, диви...
Домът природен съхранете,

водата жива чиста запазете,

не замърсявайте полето,

пазете въздуха, небето...

Да открием заедно своя мир

във свежестта на земната ни шир...

Разказвам ти историята своя, дано

докосне те и се превърне в твоя..."

Полянка в многоцветието на дъга

нашепва нежно приказка една

с шепота на земните недра...

Не натъжавай дивите цветя,

те имат крехка, чувствена душа...

Твори хармония и красота,

за да пребъде нашата Земя!